

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobkyně: **V. H.**, nar., státní příslušnost
trvale bytem
zastoupená Mgr. Michalem Poupětem, advokátem, sídlem Konviktská
24, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 9. 2019, č. j. CPR-12560-2/ČJ-2018-930310-V241, a rozhodnutí žalované ze dne 23. 9. 2019, č. j. CPR-12560-3/ČJ-2018-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasnou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 23. 9. 2019, č. j. CPR-12560-2/ČJ-2018-930310-V241 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 29. 3. 2018, č. j. KRPB-234056-39/ČJ-2017-060023-SV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím bylo žalobkyni dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců

na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvestupňového rozhodnutí (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu 6 měsíců.

2. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky v délce 14 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Na žalobkyni se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.
3. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že v období od 29. 9. 2017 do 11. 10. 2017 byla na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou k výkonu zaměstnání.
4. Žalovaná dále rozhodla rozhodnutím ze dne 23. 9. 2019, č. j. CPR-12560-3/ČJ-2018-930310-V241 o zamítnutí odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ze dne 21. 5. 2018, č. j. 29. 3. 2018, č. j. KRPB-234054-40/ČJ-2017-060023-SV, kterým byla žalobkyni uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
5. Podle napadeného rozhodnutí všechny podklady rozhodnutí vyústily v jediný závěr, že bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně byla na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání i přesto, že výkon její pracovní činnosti (ukládání vyrobených knedlíků do připravených beden), při které byla kontrolována, byla na povolení k zaměstnání vázána.
6. Námitky, které uvedla žalobkyně v odvolání, žalovaná neshledala důvodnými, což odůvodnila následovně.
7. Žalobkyně na území států schengenského prostoru vstoupila dle otisku přechodového razítka dne 27. 9. 2017, jak vyplývá z jejího cestovního dokladu, kde bylo vylepeno národní vízum typu „D“, účel pobytu 05, počet vstupů „Mult“, platné od 19. 9. 2017 do 14. 8. 2018 s délkou pobytu 180 dnů. Toto vízum k pracovní činnosti, při které byla v rámci pobytové kontroly žalobkyně přistižena, v České republice neopravňuje. Výkon pracovní činnosti cizincem v České republice je podmíněn platným pobytovým statutem a povolením k zaměstnání. Žalobkyně jako zaměstnanec polské společnosti, vykonávala pracovní činnost ve společnosti, Žalobkyně byla úkolována a zadána práce jí byla kontrolována zaměstnancem společnosti, který byl české národnosti, jehož jméno nezná a zároveň jí i touto společností byla evidována docházka. Z toho pak vyplývá, že společnost žalobkyni nikterak neúkolovala, nepřidělovala jí práci a žalobkyně, která pracovní činnost vykonávala ve společnosti, tak byla de facto i touto společností zaměstnána a jedná se o zastřený pracovně právní vztah. Žalobkyně tak byla povinna mít k provádění pracovní činnosti ve společnosti, kde byla kontrolována, pracovní povolení. Listiny založené ve spise mají u správních orgánů v rámci provádění kontrol vyvolat dojem, že je vše v pořádku. Ve skutečnosti tomu tak však není, protože ze zjištěných skutečností na žalobkyni nelze aplikovat ust. § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Pro výkon výdělečné činnosti na území

České republiky potřebuje cizinec jako občan „třetího“ státu povolení k zaměstnání dle zákona o zaměstnanosti, který výslovně stanovuje výjimky, kdy cizinci mohou vstoupit na český pracovní trh bez příslušného pracovního povolení, tyto výjimky jsou uvedeny např. v ust. § 98 tohoto zákona. Smyslem ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti je oprávněnost zahraničního subjektu vyslat svého pracovníka do České republiky v rámci nadnárodního poskytování služeb, kdy tento pracovník – cizinec nebude potřebovat pracovní povolení. Uvedená výjimka proto bude platit pouze v případě, že je zahraničním subjektem poskytována služba, která je realizována prostřednictvím vyslaného cizince ve prospěch českého subjektu, kam je cizinec vyslán. Žalovaná zdůraznila, že jen cizinec vyslaný ve smyslu tohoto ustanovení může mít volný přístup na trh práce v České republice, protože právě v takovém případě bude naplněn „princip volného pohybu pracovní síly“ v návaznosti na princip volného pohybu služeb.

8. společnost vyslala svého zaměstnance – žalobkyni do společnosti, do České republiky (pro společnost žalobkyně fakticky nikdy nepracovala), ale nikoliv do společnosti, která má uzavřenu Smlouvu o poskytování přeshraničních služeb se společností, jedná se tedy o naprosto odlišnou společnost, než která vyslala žalobkyni z území republiky na území České republiky. Z uvedeného vyplývá, že ve společnosti, ve které byla žalobkyně kontrolována správním orgánem I. stupně při pracovní činnosti spočívající v balení knedlíků a jejich ukládání do beden dne 11. 10. 2017, byla zaměstnána neoprávněně. České subjekty tedy nejsou příjemcem žádné služby ze strany polské firmy. V tomto případě se nejedná o nadnárodní vyslání pracovníka příjemci služby, ale o snahu obejít uzavřením pracovních vztahů v republice regulaci pracovního trhu České republiky. Z důvodu řetězení smluv je zjevné, že se jedná o prosté obchodování s pracovní silou a nelze aplikovat výjimku z povinnosti disponovat povolením k zaměstnání na území České republiky. Tímto způsobem však dochází k obcházení právních předpisů České republiky, pod zástěrkou poskytování služby je skrytě poskytnuta pracovní síla a tím narušena regulace pracovního trhu České republiky.
9. Udělení správního vyhoštění nebrání žalobkyni v tom, aby nadále pobývala na území republiky z titulu národního dlouhodobého víza. S vydáním správního vyhoštění je spojeno zařazení žalobkyně do Schengenského informačního systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie [návětí § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II)], a povinnost českých orgánů k provedení Schengenské dohody.
10. K další námitce týkající se předkládání cizojazyčných listin v rámci správního řízení, žalovaná uvedla, že to upravuje ust. § 16 odst. 2 správního řádu, ze kterého vyplývá, že písemnosti vyhotovené v cizím jazyce musí účastník řízení předložit v originálním znění a současně v úředně ověřeném překladu do jazyka českého, pokud správní orgán nesdělí účastníkovi řízení, že takový překlad nevyžaduje. V daném případě byly v průběhu řízení správním orgánem I. stupně zjištěny takové skutečnosti, že úředně ověřený překlad listin předkládaných žalobkyní nevyžadoval, neboť mu byl význam těchto listin znám a číselné záznamy v nich uvedené (datum) nebylo nutno do českého jazyka překládat.

11. Co se týče důkazních prostředků v rámci předmětného správního řízení, tak žalovaná uvedla, že protiprávní jednání žalobkyně bylo ve správním řízení zjištěno, prokázáno a odůvodněno, a to na základě nashromážděného spisového materiálu, rozhodného pro vydání prvostupňového rozhodnutí a současně i z protokolu sepsaného s žalobkyní.
12. V případě žalobkyně správní orgán I. stupně dobu zákazu vstupu stanovil v trvání 6 měsíců a žalovaná ji po posouzení okolností případu a způsobu, jakým je rozhodováno v obdobných případech, shledala jako přiměřenou, a to i s ohledem k tomu, že žalobkyně se správním orgánem I. stupně spolupracovala.
13. V případě žalobkyně taktéž správní orgán I. stupně před vydáním prvostupňového rozhodnutí zkoumal, zda rozhodnutím o správním vyhoštění nebude nepřiměřeně zasaženo do jejího soukromého a rodinného života, což je patrné například z protokolu o výsledku účastníka řízení, kdy správní orgán I. stupně dostatečným způsobem zjišťoval její vazby k České republice, případné překážky ve vycestování, zdravotní stav, rodinné vazby jednak v České republice tak i na Vycestování žalobkyně do domovského státu bude sice zásahem do jeho rodinného a soukromého života, ale v žádném případě zásahem nepřiměřeným. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců, když při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlednil zejména závažnost a druh protiprávního jednání žalobkyně, kdy posoudil, že žalobkyně na území České republiky porušuje právní předpisy, a to tím, že na území pracuje bez povolení k zaměstnání. Dále správní orgán I. stupně posoudil i délku jejího pobytu na území České republiky. Žalobkyně si v České republice nevytvořila takové vazby, které by jí bránily ve vycestování do domovské země.
14. Žalobkyně podává žalobu proti napadenému rozhodnutí, neboť má za to, že celé řízení o správním vyhoštění, které je vůči ní vedeno, je zcela v rozporu s českými i evropskými právními předpisy, když jednání žalobkyně nepředstavuje porušení žádného z těchto právních ráďů, což ostatně dokládá i prohlášení Evropské komise, které má správní orgán od žalobkyně k dispozici. Správní řízení je taktéž dle žalobkyně zatíženo velkým počtem procesních nedostatků, které již ve svém odvolání namítala.
15. Podle prvostupňového rozhodnutí žalobkyně vykonávala na území České republiky práci neoprávněně, jelikož k tomuto neměla platné povolení. Správní orgán I. stupně nicméně nepodloženě odmítl aplikovat ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, a směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES, jelikož žalobkyně je zaměstnancem společnosti a do České republiky byla vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie – přeshraničního poskytování služeb, a to v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES. Žalobkyně na území České republiky byla pouze vyslána za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost, a to na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi. Soulad tohoto postupu s právem EU potvrdila ve svém vyjádření po žádosti zaměstnavatele žalobkyně i Evropská komise. Ačkoliv žalobkyně opakovaně předkládala důkazy k prokázání skutečnosti, že správní orgán měl aplikovat uvedené ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, nebylo toto ze strany správního orgánu nesprávně akceptováno.
16. Na závěr žalobkyně namítla, že správní orgán I. stupně nesprávně rozhodl o povinnosti žalobkyně zaplatit náklady řízení.

17. Ze všech uvedených důvodů pak krajskému soudu navrhla, aby napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil, uložil žalované povinnost nahradit náklady soudního řízení a věc jí vrátil k dalšímu řízení.
18. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že jednotlivé žalobní námitky byly uplatněny již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, přičemž na ně bylo reagováno v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle názoru žalované nedošlo v rámci řízení o správním vyhoštění k žádnému pochybení, proto navrhuje, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

19. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s. ř. s.“, ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
20. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
21. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
22. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.
23. Ze správního spisu zjistil krajský soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Dle úředního záznamu sepsaného správním orgánem I. stupně dne 11. 10. 2017 proběhla v areálu společnosti pobytová kontrola pro podezření z výkonu neoprávněné výdělečné činnosti občanů v uvedeném areálu. Ve výrobě v zadní části pracovala žalobkyně, která skládala do připravených beden vyrobené knedlíky. Na výzvu předložila pas č., kde bylo vylepeno polské národní vízum č., typu „D“, účel pobytu 05, počet vstupů „Mult“, platné od 19. 9. 2017 do 14. 8. 2018 s délkou pobytu 180 dnů.
24. Z důvodu podezření, že žalobkyně je na území České republiky zaměstnána bez povolení k zaměstnání, ačkoliv toto povolení je podmínkou výkonu zaměstnání, bylo dne 11. 10. 2017 zahájeno řízení o správním vyhoštění.
25. Součástí spisového materiálu je smlouva o poskytování příhraničních služeb mezi společností jako dodavatel (dále jen „.....“) a společností coby odběratel, ze dne 15. 9. 2017, smlouva o dílo uzavřena mezi žalobkyní a společností (dále jen „.....“), ze dne 06. 10. 2017, dodatek k této smlouvě o dílo, ve kterém je uvedeno, že žalobkyně je vyslána na místo práce v za odměnu 4 055 zlotých. Dále je zde založen formulář A1 dle Nařízení Evropského parlamentu a rady (ES) č. 883/2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení a dle Nařízení Evropského parlamentu a rady (ES) č.

987/2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k Nařízení (ES) č. 883/2004. Na základě tohoto formuláře byla žalobkyně vyslána od zaměstnavatele do České republiky ke společnosti, s místem výkonu práce ul.

26. Podle informace Úřadu práce České republiky, Krajské pobočky v Brně žalobkyně byla vyslána k výkonu práce ke společnosti, podle dokumentu - Informace o nástupu do zaměstnání – o vyslání k výkonu práce občana EU/EHP a Švýcarska nebo jeho rodinného příslušníka, nebo cizince, který nepotřebuje povolení k zaměstnání na území ČR (§87 zák. č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti), vystaveného dne 6. 10. 2017, žalobkyně bude vykonávat práci na základě smlouvy ke společnosti
27. Žalobkyně vypověděla, že si v půlce června roku 2017 podala žádost o polské pracovní vízum na vízovém centru v, v září téhož roku pak obdržela polské vízum. Dne 27. 9. 2017 odcestovala do autobusem, jméno polského města si nepamatuje, ale po příjezdu čekala v autobuse asi čtyři hodiny na vyřízení nějakých dokumentů, poté ji autobus odvezl do České republiky, do, V žádné dokumenty nepodepisovala. Dále sdělila, že neví, pro jakou českou nebo polskou společnost pracuje. Společnost ani společnost nezná, vu nikdy nepracovala a smlouvu o dílo podepisovala až v České republice. Po příjezdu do České republiky byla vysazena přímo u společnosti, kde ode dne 29. 9. 2017 pracovala, s pracovní dobou 12 hodin denně, a to s různým časem nástupu na směnu, od neděle do pátku, v sobotu měla volno. Za odpracovanou hodinu měla přislíbeno 80 Kč, zatím žádná mzda jí vyplacena nebyla. Docházku (výkaz odpracovaných směn) vedla společnost, Práci ve společnosti jí přiděloval a kontroloval pan L., a to tak, že na nástěnce ve společnosti bylo vyvěšeno co má kdo dělat. Dále uvedla, že do České republiky přicestovala pouze za prací. Není jí známa žádná překážka, která by jí bránila v návratu na Vydané rozhodnutí o správním vyhoštění nevnímá jako zásah do jejího soukromého a rodinného života.
28. Ve správním spise se dále nachází závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR k možnosti vycestování cizince ze dne 19. 11. 2017, dle něhož je vycestování žalobkyně na Ukrajinu možné.
29. Žalobkyně předně namítala, že byla oprávněna v České republice pracovat, a to na základě § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, respektive na základě směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 96/71/ES, o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice č. 96/71/ES“). Krajský soud dospěl k závěru, že žalobkyně pro výkon své práce na území České republiky potřebovala povolení k zaměstnání.
30. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

31. Podle § 178b odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců zaměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. V poznámce pod čarou odkazuje toto ustanovení na zákon o zaměstnanosti.
32. Podle § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Podle odst. 2 téhož ustanovení cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.
33. Podle § 92 odst. 1 zákona o zaměstnanosti krajská pobočka Úřadu práce vydá povolení k zaměstnání za podmínek, že se jedná o a) oznámené volné pracovní místo (§ 86) a b) volné pracovní místo nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak; splnění této podmínky se nevyžaduje při vydání povolení k zaměstnání podle § 95 a 97.
34. Podle § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti povolení k zaměstnání se vyžaduje i v případě, má-li být cizinec, jehož zaměstnavatelem je zahraniční subjekt, svým zaměstnavatelem na základě smlouvy s českou právnickou nebo fyzickou osobou vyslán k výkonu práce na území České republiky k plnění úkolů vyplývajících z této smlouvy.
35. Podle § 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti je-li obsahem smlouvy podle odstavce 1 dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, krajská pobočka Úřadu práce může povolení k zaměstnání vydat pouze tehdy, pokud bylo jeho zahraničnímu zaměstnavateli vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání a současně se jedná o oznámené volné pracovní místo, které nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak (§ 92 odst. 1).
36. Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance ani modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje mimo jiné k zaměstnání cizince, „který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.
37. Z obsahu správního spisu je nepochybné, že činnost, kterou žalobkyně vykonávala na území České republiky ve společnosti, svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Žalobkyně totiž práci vykonávala ve vztahu podřízenosti, jménem jiného subjektu a na jeho účet (nikoliv svým jménem a na svůj účet), na základě pokynů, pod kontrolou a za odměnu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, nebo rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Ads 272/2016-53). Povaha pracovní náplně spočívala v ukládání vyrobených knedlíků do připravených beden. Společnost vedla žalobkyni docházku. Její práce byla na pracovišti kontrolována zaměstnanci společnosti Pracovní smlouvu žalobkyně uzavřela pouze s polským zaměstnavatelem společnosti Žalobkyně nepopírá, že by ve společnosti vykonávala závislou práci, nicméně argumentuje tím, že tuto práci konala pro svého zaměstnavatele, s nímž má uzavřenou pracovní smlouvu. Jediné povolení k pobytu i k zaměstnání bylo žalobkyni vydáno republikou (vízum typu „D“). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody,

ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie, a to s možností vícenásobného vstupu, délkou 180 dnů, platností od 19. 9. 2017 do 14. 8. 2018. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum se jedná (v daném případě tedy na území republiky). Národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané Polskou republikou tak neopravňuje jeho držitele k výkonu zaměstnání na území České republiky (..... povolení k zaměstnání nemá účinky na území České republiky). Držitelem povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobkyně není, což bylo prověřeno dotazem na Úřad práce ČR, ostatně ani sama žalobkyně netvrdila. společnost vyslala žalobkyni do společnosti, do České republiky, ale nikoliv do společnosti, která má uzavřenu Smlouvu o poskytování přeshraničních služeb se společností, jedná se tedy o naprosto odlišnou společnost, než která vyslala žalobkyni z území republiky na území České republiky. Z čehož vyplývá, že ve společnosti, ve které byla žalobkyně kontrolována správním orgánem I. stupně při pracovní činnosti spočívající v balení knedlíků a jejich ukládání do beden dne 11. 10. 2017, byla zaměstnána neoprávněně.

38. Výkon závislé práce cizincem, který není občanem členského státu Evropské unie, na území České republiky, je možný výlučně na základě platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikové převedeného zaměstnance, modré karty nebo povolení k zaměstnání (§ 89 odst. 1,2 zákona o zaměstnanosti). V §§ 95 až 97 pak zákon o zaměstnanosti zvlášť upravuje některé hraniční případy. Podle § 95 odst. 1 zákona o zaměstnanosti se povolení k zaměstnání vyžaduje i v případě, je-li cizinec, jehož zaměstnavatel je zahraničním subjektem, tímto svým zaměstnavatelem vyslán na území České republiky k výkonu práce spočívající v plnění úkolů dle smlouvy uzavřené mezi zaměstnavatelem a českou právnickou nebo fyzickou osobou. Ust. § 95 odst. 4 zákona o zaměstnanosti, stanoví, že je-li obsahem smlouvy podle odstavce 1 dočasné přidělení cizince k výkonu práce k uživateli, krajská pobočka Úřadu práce může povolení k zaměstnání vydat pouze tehdy, pokud bylo jeho zahraničnímu zaměstnavateli vydáno povolení ke zprostředkování zaměstnání a současně se jedná o oznámené volné pracovní místo, které nelze s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak (§ 92 odst. 1). Dočasným přidělením cizince k výkonu práce k uživateli je v souladu s § 66 zákona o zaměstnanosti třeba rozumět agenturní zaměstnávání. Podle § 66 in fine agentura práce nemůže dočasně přidělit k výkonu práce u uživatele zaměstnance, kterému byla vydána zaměstnanecká karta, modrá karta, nebo kterému bylo vydáno povolení k zaměstnání. Zákaz agenturám práce dočasně přidělovat k výkonu práce u uživatele nejen držitele zelené a modré karty, nýbrž i ty, kterým bylo vydáno povolení k zaměstnání, byl do zákona o zaměstnanosti zaveden s účinností od 1. 1. 2012. Podle důvodové zprávy k novele č. 367/2011 Sb. je agenturní zaměstnávání cizinců v rozporu s účelem pracovního povolení, které je vždy vydáváno s vazbou na konkrétní pracovní místo.
39. Výjimku z tohoto pravidla představuje ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, jehož smyslem je umožnit podnikatelským subjektům usazeným v některém členském státě Evropské unie, aby mohly na území České republiky naplňovat princip volného pohybu služeb (přeshraniční poskytování služeb), byť k poskytování služeb zaměstnávají občany států, které nejsou členy Evropské unie. V rámci citovaného ustanovení zákona o zaměstnanosti je poté zákonodárcem učiněn výslovný odkaz na primární právo Evropské

unie (čl. 49 a násl. Smlouvy o založení Evropského společenství), které je založeno na respektování a ochraně čtyř základních svobod, a to volného pohybu zboží, služeb, osob a kapitálu.

40. Soudní dvůr EU již v rozsudku ze dne 17. 12. 1981 ve věci C-279/80 Webb konstatoval, že *„činnost spočívající v tom, že podnik poskytuje za úplatu pracovníky, kteří zůstávají zaměstnanci tohoto podniku, aniž je se společností, která je využívá, uzavřena jakákoli pracovní smlouva, je podnikatelskou činností“*, která musí být považována za službu ve smyslu čl. 56 SFEU. Později vymezila obsah pojmu „vyslání v rámci poskytování služeb“ též směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 16. 12. 1996, č. 96/71/ES o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice 96/71/ES“) v článku 1 odst. 3. V rozsudku ze dne 10. 2. 2011 ve spojených věcech C-307 až 309/09 Vicoplus a další se pak Soudní dvůr zabýval výkladem tohoto ustanovení, přičemž dospěl k závěru, že pro poskytování pracovní síly je charakteristické, že vyslání pracovníka do hostitelského členského státu představuje samotný předmět poskytování služeb a že vyslaný pracovník plní své úkoly pod dohledem a vedením podniku, který jej využívá. S ohledem na zvláštní povahu takové služby, která může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž má být služba poskytována, mohou členské státy podřídit takové vysílání pracovníků požadavku na získání pracovního povolení. V rozsudku ze dne 11. 9. 2014 ve věci C - 91/13 však Soudní dvůr upřesnil, že paušální požadavek na získání pracovního povolení je v kontextu čl. 56 SFEU nepřiměřený. Odůvodněným může být pouze v případě, že je svoboda poskytování služeb využívána k jinému účelu než k poskytnutí dané služby (například ke zprostředkování zaměstnání, jehož cílem je začlenění pracovníků na pracovní trh hostitelského členského státu). Nicméně pracovníci, kteří vykonávají svou hlavní činnosti v členském státě, v němž je usazen podnik poskytující služby, a do hostitelského členského státu byli vysláni pouze dočasně za účelem splnění konkrétního úkolu, neusilují o vstup na pracovní trh hostitelského členského státu, a nemohou pro něj tím pádem představovat ohrožení.
41. Obdobnou skutkovou i právní situací se Nejvyšší správní soud již zabýval, např. v rozsudcích ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 4 Azs 134/2018-18, a ze dne 7. 2. 2018, č. j. 6 Azs 306/2017-25.
42. Prakticky totožný skutkový stav byl základem pro závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, podle něhož *„český zákonodárce přistupuje k dočasnému přidělování cizinců k výkonu práce na území České republiky zahraničními agenturami práce velmi restriktivně, a to s ohledem na citlivost dané oblasti jak z hlediska zajištění dodržování pracovních podmínek, tak i z hlediska ochrany pracovního trhu. Výjimku z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu zakotvenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti proto nelze z hlediska systematického ani teleologického vykládat tak, že se vztahuje na veškeré vysílání pracovníků za účelem poskytování služeb. Jak bylo uvedeno výše, členské státy Evropské unie mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud proto dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti k*

závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti“ (bod 41 odůvodnění).

43. Krajský soud neshledal důvod se od tohoto právního názoru jakkoli odchýlit, považuje jej za přílehlavý i na nyní posuzovaný případ. Zároveň pro podrobnější rozbor relevantní judikatury Soudního dvora, jakož i právní úpravy, z důvodu hospodárnosti odkazuje na odůvodnění citovaného rozsudku č. j. 2 Azs 289/2017-31.
44. V posuzovaném případě ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně uzavřela s polskou společností smlouvu o dílo. Krajský soud má za to, že tato společnost fakticky působila jako agentura práce vysílající žalobkyni na manuální práci do České republiky, neboť žalobkyně pro tuto společnost nikdy na území nepracovala. Žalobkyně tedy nevykonávala svou hlavní činnost v (zde totiž nevykonávala žádnou činnost), ale vykonávala ji v České republice; z vyjádření žalobkyně ani neplyne, že by se po ukončení práce ve společnosti měla vrátit zpět ke společnosti a pro ni pracovat. Naopak žalobkyně sdělila, že tuto společnost nezná. Společnost svou zaměstnankyni neinstruovala, nebyla pod jejím vedením; předmětem činnosti této společnosti bylo jednoznačně pouze dodání pracovníků na český pracovní trh.
45. Krajský soud s odkazem na související judikaturu dospěl k závěru, že se v případě žalobkyně jedná o službu vykazující znaky agenturního zaměstnávání, která podléhá příslušnému povolení a nelze jí tak subsumovat pod výjimku stanovenou v ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Ze skutkových okolností případu je totiž nesporné, že výkon pracovní činnosti žalobkyně byl závislou prací pro společnost a nenaplňoval znaky nadnárodního opatření ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES, neboť žalobkyně u svého polského zaměstnavatele nikdy nepracovala, a ten ani výkon její práce u společnosti nijak nekontroloval. Z toho nelze usoudit, že by žalobkyně převážnou část své pracovní činnosti vykonávala v domovském státě svého zaměstnavatele, kam by se po dokončení práce v České republice navracela, přestože se jedná o stěžejní podmínku, která odlišuje vyslání zaměstnance za účelem plnění konkrétní zakázky od agenturního způsobu zaměstnávání.
46. Krajský soud je tedy toho názoru, že správní orgány zjistily skutkový stav věci, který byl potřebný pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž v souladu se zákonem vyhodnotily jednání žalobkyně jako protiprávní, splňující podmínky pro zahájení řízení a

47. Žalovaná ve svém rozhodnutí vyčetla podklady, ze kterých při svém rozhodování vycházela (výčet těchto podkladů specifikován výše). Dle krajského soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. V daném případě je nepochybné, že žalobkyně vykonávala závislou práci pro společnost, aniž by k tomu měla potřebné oprávnění. Na uvedeném závěru ničeho nemění ani formálně uzavřené obchodní smlouvy mezi několika zainteresovanými společnostmi, ani že polský zaměstnavatel neposkytl žalobkyni společnosti přímo, nýbrž prostřednictvím společností
48. Z obsahu spisu nevyplynula žádná skutečnost svědčící ve prospěch žalobkyně, kterou by správní orgány opomenuly zohlednit, žalobkyně pak žádnou takovou konkrétní skutečnost neoznačila, ve své námitce, při níž taktéž odkazovala na podané odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, setrvala jen v obecné rovině. Není přitom na soudu, aby na místo žalobkyně dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení.
49. Co se týče zmiňovaného prohlášení Evropské komise, které mají mít správní orgány dle žalobkyně k dispozici, žádné takové prohlášení se ve správním spise nenachází, ani jej žalobkyně nepřiložila k žalobě.
50. Pokud jde o rozhodnutí o nákladech správního řízení, to má v tomto ohledu akcesorickou povahu, což se odvíjí od skutečnosti, že k vydání rozhodnutí o nákladech byl správní orgán I. stupně povinen podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu, který stanovuje, že povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Prováděcí právní předpis stanoví vyšší paušální částky nákladů řízení a vyšší paušální částky nákladů řízení ve zvláště složitých případech nebo byl-li přibrán znalec. V případech hodných zvláštního zřetele lze vyšší paušální částky na požádání snížit.
51. S ohledem na skutečnost, že k zahájení správního řízení opravdu došlo na základě protiprávního jednání žalobkyně, správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, když na základě rozhodnutí o správním vyhoštění vydal rozhodnutí o nákladech a žalobkyni tak uložil v souladu s ust. § 6 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělků, ve znění pozdějších předpisů, náhradu nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč, neboť nebyly dány důvody pro její zvýšení. Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem, když odvolání žalobkyně proti rozhodnutí o nákladech, které bylo založeno pouze na tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o nákladech, zamítla.
52. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
53. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. listopadu 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně